

фия в Цариград и до короната на един източен император.

Този път водеше далече от Русия. Той отдалечаваха България не само от Русия, но и от цялото славянство и я приближаваше към централните империи. Ето защо и основната идея на политиката на Фердинанда, която идея преминава като червена нишка през цялото негово царуване, е била да отчуждава България от Русия и от останалия славянски свят и да я приближава към двете централни империи, които бяха врагове на славянството и подтисници на десетки милиони славяни и политиката на които на Балканския полуостров се изразяваше в станалата вече банална, поради своето употребление, фраза на Бисмарк за натиск и проникване на изток — *Drang nach Osten*. За никого не бе тайна, че много от жизнено значение за България въпроси се решаваха в Шьонбрунския дворец във Виена и че Фердинанд нагласяваше външната политика на България в унисон с тази на Австро-Унгария. Това отдалечаване на България от Русия и славянството достигна своята кулминационна точка в 1915 г., когато България, „противно на чувствата на своя народ и на явните интереси на своето бъдеще, бе хвърлена чрез насилието на една зловредна и престъпна власт в една безумна война“.*) Биха могли, наистина, да се посочат факти, като опита за сключване на Сръбско-българския митнически съюз и Балканския съюз, които като че ли идат да опровергават тази наша мисъл или, най-малко, да я отслабят, но това е само на пръв поглед. Ние ще разгледаме по-нататък тия две събития, тия две, на пръв поглед, на-

* Из декларацията на Т. Теодоров пред конференцията за мира.